

ZBYNĚK ZEMAN

OKATÁ KLAUDIE

A MUŽ, KTERÝ CHODIL PO STŘECHÁCH

Okatá Klaudie

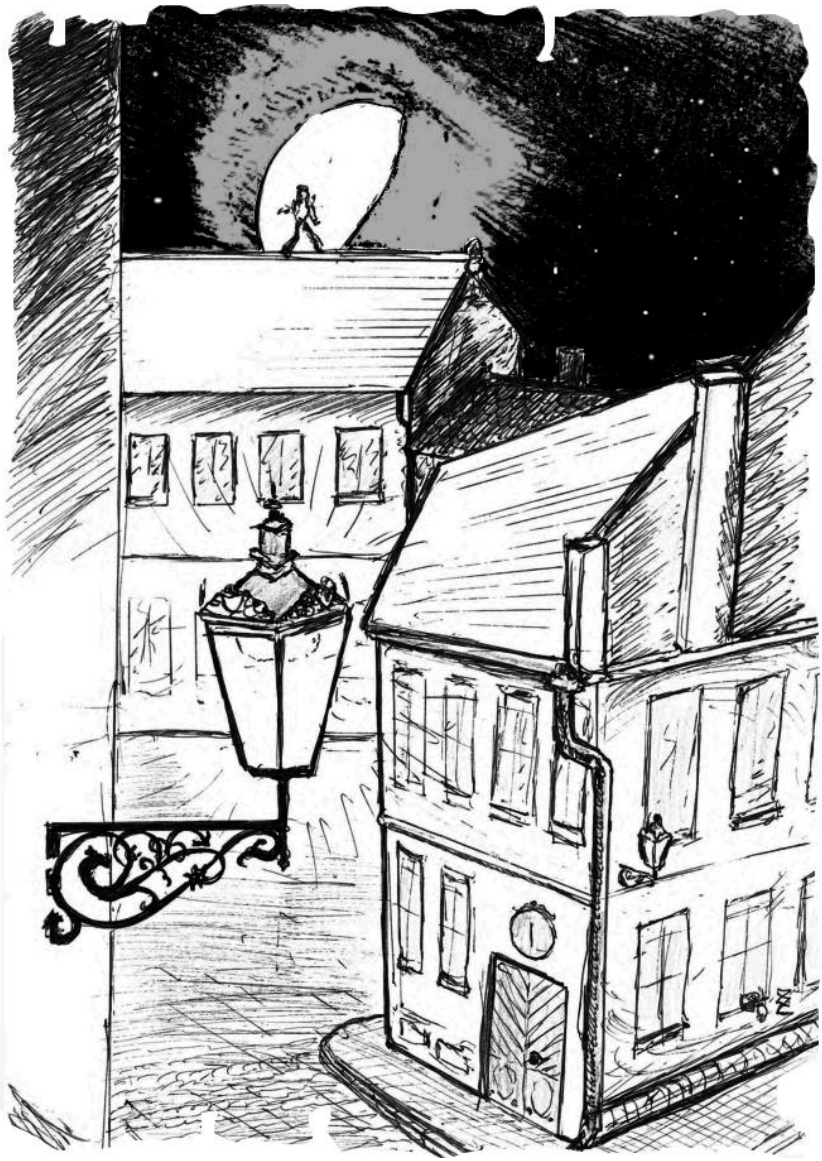
a muž, který chodil po střechách

Zbyněk Zeman

Milí čtenáři,

dostal se vám do rukou příběh z žánru, který já osobně nazývám „všednodenní fantasy“. Žánr, jehož děj se odehrává v kulisách naší běžné reality, a v němž to „magické“ funguje jen jako špetka koření. Je to žánr, který mimo jiné pokládá tajuplné otázky: Kolika lidem se přihodí něco vědecky nevysvětlitelného? A děje se tak často nebo výjimečně? Ač fantasy, doporučil bych vám, abyste se naladili na to, že čtete sbírku povídek ze všedního života. Tak kniha začíná. Muž, který má jako své hobby procházet se po střechách, a žena, která jen tak náhodou vylezla k vikýři zapřemýšlet si o svých starostech, se potkají na střeše malostranského činžáku. Začnou si vyprávět své životní epizody, které se pospojují v jeden celek až později. A rovněž prvky fantasy nečekejte hned. Až tehdy, když si vzájemně získají důvěru, si dokážou sdělit své iracionální zážitky, které se nevejdou do rámce materiálního vidění světa. Také není třeba lámat si hlavu, který konkrétní dům by to mohl být. Je možné, že ani neexistuje. Je to přece fantasy.

1 – Aneta Melodie Wonka

Na malebných malostranských střechách se mihl stín. Byl to stín kohosi, kdo se po nich procházel vycházkovým tempem jako po lázeňské kolonádě. Jen občas rozpažil, kvůli lepší stabilitě. Díky vhodně zvolené barvě oblečení téměř splýval s noční oblohou. Umožňovalo mu to nebýt spatřen. Nebýt rušen. Nebýt vtahován do klokotajícího života pod ním. Ten muž nebyl náměsíčný, jak si těch několik málo lidí, kteří ho zahlédli, domýšlelo. Jen měl podivný zvyk chodit po střechách domů Malé Strany. V různých nočních hodinách a za různého počasí se vám mohlo poštěstit ho spatřit. Ovšem když byla teplá, klidná noc, paní Večernice zářila na nebi a pan Měsíc mu osvětloval cestu – byl na procházce snad pokaždé.

Ze střech pozoroval noční život města nebo usedal za komínem, kde se díval na hvězdy.

V letních měsících mívají lidé otevřená okna a někdy tak odhalí mnoho ze svých pocitů, nadějí, názorů či plánů. Spíše než šmírák by mu slušelo přízvisko sběratel lidských pocitů a obrazů. Kromě několika heslovitých poznámek je měl především zapsané ve své paměti a byl pevně přesvědčen, že jednou o svých výpravách napíše knihu nebo scénář k filmu.

Již několik let podnikal takto osamocené procházky po střechách. Věděl, kudy jít, poznal podezřelá místa, která představovala riziko pádu. Na rozdíl od čím dál rychleji měnícího se života malostranských ulic bylo tady nahoře vše ustálené a krásné.

Dnes se však i tady stalo něco, co nečekal.

Údivem vydechl a nemohl spustit oči ze siluety ženy sedící vedle otevřeného střešního okna jen v noční košili. Zůstal nehybně stát. Nechtěl, aby se vylekala a spadla.

Stejně tiše, jak přišel, tak se o pár desítek metrů vrátil, aby se ukryl ve stínu. Ta žena ho neobyčejně přitahovala. Cosi uvnitř jej postrkovalo, aby šel k ní. Zároveň nechtěl, protože poslední dobou se vyloženě nerad seznamoval s novými lidmi. Dokonce mu ani moc nešlo pod nos komunikovat s těmi, které znal. Zrovna předevčírem se byl podívat na výstavě, kde u jednoho z obrazů spatřil svou bývalou kolegyni. Ačkoliv nebylo nic, co by mu na ní vadilo, stejně raději nenápadně odešel. Obvykle se snažil setkáním vyhnout. Proč to neplatilo teď?

Mohl v poklidu stínu vedlejšího domu zůstat, ale neudělal to. Znovu se vydal cestou k ní, ale pro jistotu si již z dálky pohvizdoval svou oblíbenou píseň od Beatles „Across The Universe“. Ohlédla se. Na dvě vteřiny spatřil její tvář, její tmavé vlnité vlasy i úlek v jejích očích, než kvapně zalezla dovnitř.

Vikýř zůstal otevřen. Sedl si vedle něj a pronesl svým hlubokým melodickým hlasem: „Nechci rušit, jen bych nerad, abyste volala hasiče nebo policii. Nejsem sebevrah. Ani náměsíčný.“

Vzápětí se podivil sám sobě. Co to dělá? Porušil základní pravidlo, které si kdysi stanovil: Nikdo ho nesmí na střeše vidět! Alespoň ne z blízka. Jednou před lety vyprávěl o svém neobvyklém koníčku svému kamarádovi. Dodnes trochu litoval, že tak učinil. Naštěstí to Aleš nikomu nevykládal.

A dnes? Zvláštní, jen kvůli jakési ženské siluetě oslovil otevřený vikýř.

V hlavě té ženy se roztočily váhavé myšlenky: *Mám zavírat okno? Co když ho tím naštvu? Je to nějaký blázen? Asi bude lepší s ním komunikovat. Zatím nepůsobí nebezpečně. Asi je nesmysl zavírat. Může to okno prokopnout.*

Po půlminutě ticha se zpod vikýře ozval její hlas: „Mě ani nenapadlo, že bych měla někoho volat. A když nejste náměsíčný ani sebevrah, tak kdo jste?“

Zarazil se. Nikdy nepřemýšlel o tom, kam by se zařadil.

„Nevím. Divák?“ odvětil po chvíli.

Divák… hm… nebo zloděj? Těžko, ten by asi tiše zmizel, abych ho neviděla. „To jste si vyšel na procházku?“

„Ano.“

„Chodíte takhle často?“

„Ano. Už asi deset let.“

„Jen tak pro nic za nic?“

„Ano. Tedy ne,“ opravil se, „vydávám se pozorovat.“

„Co? Koho?“

„Všechno možné. Třeba tamhletu planetu na nebi.“

Pobaveně a naoko rozhořčeně odvětila: „To je mi průhledná záminka, abych vystrčila hlavu. Nevykládejte nesmysly, na noční obloze jsou jen Měsíc a hvězdy.“

„Planety taky.“

Po chvilce ticha se ozvalo jen: „Momentík.“

Když momentík uplynul, vykoukla ze střešního okna hlava s maskou na očích a renesanční parukou. „Tak mi tu planetu ukažte."

Její plné rty se mu okamžitě zalíbily. Pak se rozhlédl po nebi, napřáhl ruku a ukazováček zabodl do noční oblohy.

Vítězoslavně se usmála: „Tak tahle hvězda je Večernice. To mi říkal už můj dědeček."

„Není to hvězda, je to planeta Venuše a říká se jí Večernice. Nebo taky Jitřenka."

„Fakticky je to planeta Venuše?"

Usmál se: „Fakticky."

Chvíli se na sebe dívali. *Ne, tenhle chlapík by okno nerozbíjel. Naopak. Kdybych se teď nedopatřením sesunula dolů a držela se jen za okap, snažil by se mě zachránit.*

„Povězte mi něco o sobě," prolomil ticho.

„Až po vás. Proč se takhle procházíte?"

„Už jsem říkal, že jsem se vydal pozorovat."

„Ptám se na něco jiného. Chci vědět, proč jste začal."

„Proč jsem začal… proč jsem začal? No… tak…" znejistěl noční chodec po střechách.

Dívka, už v teplém županu, vylezla na druhou stranu vikýře: „Povídejte od začátku. I kdyby byl důvod naprosto trapný. Neznáme se a třeba už se nikdy neuvidíme, tak nelžete, nemáte proč."

„Tak… měl jsem vztah s jednou slečnou, už nemám a chodím tady."

„Ne, ne," přerušila ho, „ne tak rychle. Podrobněji. Jak se jmenovala? Štíhlá, malá, černovlasá, pihatá, cizinka? Nechci strohé

sdělení. Chci příběh. A povídejte bez obav. Pokud se někdy ještě setkáme, tak tady, ano? A nebudeme po sobě v běžné realitě pátrat."

„Dobře. Souhlasím. Ta slečna… byla to napůl Češka napůl Polka. Tedy je samozřejmě pořád na půl Češka a…" v rozpacích hledal, kde a jak začít, „jmenuje se Aneta, na gymplu studovala o rok níž než já a byla o centimetr nižší než já. Měla 178 cm, takže nebyla malá. Navíc byla o jeden rok, jeden měsíc a jeden den mladší než já. Oběma nám vše přišlo jako znamení, že patříme k sobě. Když jsme se rozešli, bylo jasné, že to znamení nebylo, toť vše."

„Ne, ne, ne, žádné přeskakování," přerušila ho, „mějte trochu smyslu pro dramatičnost. Jaká byla? Jaký jste byl vy? Kdy jste se cítili nejšťastnější? Měli jste spolu sex? Společné koníčky? První neshody… až potom můžete přejít na rozchod."

Tvářil se stále trochu nejistě: „Dobře, dejte mi minutku, abych si to srovnal v hlavě."

Budiž, pomyslel si muž, *nikomu jsem to nikdy nevyprávěl. Možná to neunese a opovržlivě sleze zase dolů, ale třeba se mi uleví.* Naznačil lusknutí prstů: „Bavilo nás divadlo a seznámili jsme se v dramatickém kroužku. A barva jejích vlasů? Různá. Černá, červená, ohnivá – velmi často ji měnila. Ta ohnivá se mi líbila. Nechala se odbarvit na blond a do té blond všelijak udělat plameny… tedy chci říct prameny oranžové a červené, takže to opravdu byly plameny. Její herecký vzor byl Johny Depp. V každém filmu vypadal jinak. Ona také každou chvíli vypadala jinak. Sex s ní byl zajímavý a pestrý. Měla hodně nápadů. O tom vám povím třeba někdy jindy."

„Dobře," zabarvila tón svého hlasu způsobem, který znamenal: Beru vás za slovo.

„Od chvíle, kdy začala chodit do našeho kroužku, zvedla kvalitu našich vystoupení. Každému bylo jasně, že pokud se někdo od nás z dramaťáku dostane na konzervatoř a stane se slavnou hereckou star, bude to Aneta. Vlastně k tomu měla hodně předpokladů: ohromný talent, charisma, nadšení a píli. Dokonce i její jméno mělo umělecký šmrnc: Aneta Melodie Wonka. Ani si člověk nepotřebuje hledat pseudonym. Jak jsem říkal, byla napůl Polka. Rodiče se rozvedli, když jí bylo šest let, a její máma se pak vrátila do Čech.

Úplně upřímně povím, že jsem zpočátku naprosto nechápal, proč si z mnoha a mnoha nápadníků, co se kolem ní motali, vybrala zrovna mě. Později mi její kamarádka Hanka prozradila, že mě viděly, jak jsem se v obchodě zastal jedné staré paní vůči nadměrně aktivnímu a arogantnímu securiťákovi. Dělal z ní zlodějku jen proto, že si nevšimla, že v tom hlubokém vozíku má ještě nějakou drobnost. Už ani nevím, co to bylo, ale u Anety jsem zabodoval. A potom ještě tím, že jsem jí právě jako jeden z mála nenadbíhal, což byl jen důsledek mého stoprocentního přesvědčení, že u ní nemám šanci.

Náš vztah byl úplně báječný. Rozuměli jsme si v mnoha věcech. Nehádali jsme se. Jen občas tak malinko špičkovali. A navíc, jako taková třešnička na dortu, mi dělalo dobře, že mi hodně kluků Anetu záviděl. No… nedělalo mi to jenom a pouze dobře. Je fakt, že jsem i docela žárlil. Ale pro mě jako herce amatéra nebyl problém žárlivost skrýt.

Takhle uběhl víc jak rok a půl. Potom moji rodiče odjeli skoro na měsíc do Japonska a já měl na dozor mladšího bráchu. Těšil jsem se, že budu celou tu dobu hlavně s Anetou. V pátek večer přijela k nám domů. Víkend byl bezva, jeli jsme na festival a bylo nám fajn.

À propos brácha se choval naprosto bezvadně. Možná chtěl před Anetou vypadat dospěle, ale spíš jsem měl pocit, že se všechny naše sourozenecké spory urovnaly jen proto, že naši byli daleko. Začal poslední týden školy, po kterém brácha odjel na tábor. Při loučení jsme se objali opravdu srdečně, což pro mě hodně znamenalo. Měl bych dobrý pocit už jen z toho, natož když mé hlavní štěstí stálo po mém boku.

Nám s Anetou nastalo společné volno. Dalších pět dní byl jeden velký báječný flám, plný nádherných okamžiků vzájemné harmonie, sounáležitosti, něhy, erotiky, legrace a zábavy. Úplně jsme se propadli jeden do druhého. Vzájemně jsme se duševně propletli. Úplně niterně jsem procítil ten slavný citát: největším štěstím člověka je žít pro toho, pro koho je ochoten zemřít. A řekl bych, že právě tyto dny jsem byl šťastný úplně absolutně. Věřil jsem, že ona bude mou životní volbou.

A potom přišel náš první spor. Začal tím, že jsme šli z kina a jako vždy jsme vášnivě rozebírali role jednotlivých herců. Aneta prohlásila o jedné herečce, že se na tu roli až tolik nehodila. Mně se jako herečka zdála dobrá, a tak jsem řekl, že se mi v tom filmu líbila. A myslel jsem tím její herecký výkon. Na to Aneta řekla: – Ale prosím tě, tobě se líbilo, jak tam ukázala kozy. –

Samozřejmě jsem se rázně ohradil: – To není pravda, mně se líbilo, jak hrála. Třeba v té scéně… –

Ale to už se začala Aneta smát, jak mě dostala: – Hahaha, vždycky se na něco podobného nachytáš. –

Trochu jsem byl naštvaný, že mě doběhla, ale nedal jsem to na sobě znát a snažil jsem se všechno obrátit v žert: – Tak třeba dostala tu roli právě díky ňadrům. Režisér si je prohlédl zblízka a role byla její. –

To pro změnu naštvalo Anetu: – Cože? To je absurdní! Ty si taky myslíš, že se herečka nedostane ke hraní jinak než přes postel? –

– Takhle jsem to nemyslel. –

– Ale myslel! –

– A i kdyby, tak to byla legrace. A mimoto je přece dost případů, kdy si mladá herečka vezme starého režiséra, ne? –

– Třeba ho miluje. –

Humorný podtón se z naší rozmluvy vytratil docela. Tak jsem jen odsekl: – No, to jistě. –

– Všichni jste v tomhle jako navedení. Navedení bulvárem. Tam se o tom vždycky píše tímhle tónem. Ale ženy taky přitahuje charisma, víš? A režiséři obvykle charisma mají, jinak by za nimi herci nešli a nevěřili by tomu, co dělají. Tak proč by se nemohl mladé herečce líbit starší charismatický režisér? –

– Hmmm. A tobě se taky bude líbit nějaký starší charismatický režisér? –

– Skoč do pole. –

Tenhle výraz používala Aneta místo klasického „jdi do háje“. Naznačovala tím nejen, že ji dotyčný naštval, ale taky, že je úplný vidlák ze vsi a je pod její úroveň se s ním dál bavit.

Avšak poprvé byl adresován mně.

Nakonec jsem vše zachránil pozváním na zmrzlinový pohár a večer byl zase plný romantiky.

Nicméně po těch dvou týdnech, kdy jsme dali průchod lásce, touze a vášni, Aneta dostala měsíčky. A zrovna ji hodně bolelo břicho, takže raději spala doma, což jsem chápal.

Místo posledního týdne, kdy jsme měli být spolu, odjela k babičce. Prý musela, ale proč na celý týden, to jsem nechápal.

Cítil jsem se… jak to nazvat… odložený.

Mezitím jsme u nás v dramaťáku naplánovali novou hru na další sezónu. Přinesl jsem pro Anetu potřebné materiály. Domluvili jsme se, že ke mně přijde hned, jakmile se vrátí do Prahy.

Jenže pak mi zazvonil telefon asi dvacet minut před tím, než měla přijít. Byla to Aneta: – Ahoj, prosím tě, pro ty skripta přijde moje ségra. –

– Ahoj, ty máš ségru? –

– Jo. Ona se předevčírem vrátila z pasťáku. Tak já už musím končit. Líbám tě, ahoj. –

– Počkej, ale já myslel, že… –

– Cos myslel? –

– No, mám hotovou večeři, víno a tak… –

– Tak ségru pozvi. Určitě bude mít hlad a víno si taky dá. Já jí to vyřídím, líbám tě, pa. –

A zavěsila.

Byl jsem naštvaný. Týden byla pryč, těšil jsem se na ni a teď tohle. Takhle se mnou přece nemůže jednat!

Zavolal jsem jí.

Volaný účastník je nedostupný… zavolejte později… blabla… znáš to. Asi jsem začal žárlit. *Co má najednou tak důležitého v sedm hodin večer? Nebo spíše koho? A kdo ví, co u té babičky dělala! A byla vůbec u ní?*

Za deset minut zazvonil u nás zvonek. Zeptal jsem se, kdo tam je.

Ozvalo se: – Čaues. Tady Simona, sestra Anety. –

Zmáčkl jsem bzučák a čekal jsem, rozhodnutý strčit jí skripta do ruky a zabouchnout jí dveře před nosem.

Na chodbě jsem pozoroval, jak stoupá k nám do patra. První, co jsem viděl byla vyholená hlava a na ní zelený kohout. V duchu jsem si jen povzdechl: *Cože? Její ségra je punkerka? To se mi snad zdá!*

Měla koženou bundu, sluneční brýle a v puse žvýkačku: – Čaues, já jsem Simča, – podala mi ruku.

V tu chvíli jsem Anetu poznal. Byla to ona, převlečená za takovou kreaturu! Pod rozepnutou bundou měla něco mezi koženým topem a podprsenkou, který její ňadra hodně zdůrazňoval. Byla výrazně nalíčená, v nose i v pupíku piercing. Kožené kraťasy, mřížkové punčochy a na nohou polorozvázané kanady. Měl jsem co dělat, abych neomdlel šokem.

Vypravil jsem ze sebe jen: – Ahoj. –

Přitáhla si mě k sobě a dala mi… no… ani nemůžu říct pusu, natož polibek. Dala mi prostě takového hubana. Kousek mě odstrčila a už si to štrádovala do předsíně a do kuchyně.

Svůj prvotní vztek jsem vybil výkřikem: – U nás se zouvá! –

Skopla boty z nohou a nechala je ležet, jak jí spadly.

Začal jsem s ní tu hru hrát, dělal jsem jako, že ona je Simona. Bundu hodila na gauč a šla ke stolu. Své dlaně spojila za krkem, až jí prsa skoro vyskočila ven: – Ale podívejme, hafo dobrot na stole. –

Přilepila žvýkačku na kraj talíře a začala si uždibovat z jídel, kde ji napadlo.

Večeře pak víceméně proběhla podle rolí. Snažil jsem se. Moc jsem se snažil, ale vadilo mi, že mluvila dost drsně a občas i sprostě. Znala mě, moc dobře věděla, že mi vulgarismy vadí, schválně používala ty, které přímo nesnáším. Pak jsme pili víno a má nálada se horšila s každým douškem. Témata hovoru auta, vojenské strategie, politika. Volila záměrně oblasti, o které se zase tolik nezajímám. Utahovala si ze mě a dávala mi najevo, že jsem úplný nýmand. Navíc jsem neustále musel myslet na to, kam dala své krásné dlouhé vlasy a co si to, proboha, nechala na hlavě udělat?

Byl jsem naštvaný a měl jsem hodně daleko k tomu, abych se bavil.

Po večeři, když jsem sklízel se stolu, si mě nohama přitáhla k sobě. Dala mi pusu, jazyk mi strčila do úst. Chvíli jsme se líbali, ale můj vztek spíše narůstal. Vymanil jsem se jí a ona prohodila na půl pusy: – Jojo, Aneta říkala, že jsi trochu suchar. Ale nechce se s tebou rozejít, protože prej umíš výborně šukat. –

V duchu jsem už supěl. Věděl jsem, že každou takovou hru jsme dohráli vždycky až do konce, ale tentokrát jsem chtěl z toho už vycouvat.

Bohužel jsem stihl říct jen: – Hele… –

Nohou se mi snažila rozepnout poklopec kalhot a jazykem si přejela přes rty: – Nechtěl bys mě taky vojet? Neboj, Aneta se nic nedozví. Jak mi o tobě vyprávěla, tak jsem na tebe nadržená. –

A to už na mě bylo moc. Křikl jsem na ni, že si nechci připadat jako dement.

Zpětně vzato si ze mě dělala jenom legraci. Jenom legraci, nic jiného. Aneta byla ten typ, že i famózní fóry dokázala vyprávět s kamennou tváří. A tahle hra s převlekem byl přesně ten případ. Jenže já jí na to skočil a začal jsem být vytočený. V rozčilení jsem rozlil sklenku s vínem.

Na moji nemotornost si zcela pohodově rozepla ten svůj top, svlékla ho a řekla: – Klid, hochu. Vůbec se nemusíš stydět realizovat své skrývané představy. V dnešní době je úplně normální, když holka vojede kluka. A já už mám pořádně vlhkou pindu. Jen si lehni na záda… –

Bouchly ve mně saze. Něco jsem na ni křičel, což je nepodstatné. Podstatné je, že jsem na konci toho řekl, že se chová jako kráva.

Na to jen v tichosti vstala, vzala do ruky bundu a odešla.

Zmlkl jsem a hodně moc se snažil nezačít křičet znovu. Z okna jsem pak viděl, že tu bundu si oblékla až venku na ulici!!! Žárlivostí mi z toho úplně drnčela hlava. *Cože? Ona šla tři patra po schodech dolů a kus před domem nahoře bez?* Samozřejmě věděla, že se za ní budu dívat z okna, když už jsem ji nepronásledoval hned po schodech.

Moje přesvědčení, že by se mi měla omluvit, že to přehnala, mi nevydrželo ani půlden. Pak už jsem jí jen marně volal, sháněl se po ní, snažil se ji potkat. Už se se mnou nebavila.

Když už jsem nevěděl kudy kam, dal jsem si schůzku s její nejlepší kamarádkou, abych se omluvil přes ni.

Hanka mi potvrdila, co jsem si myslel. A sice, že „kráva" je to nejhorší, co jsem mohl Anetě říct. Marně jsem vysvětloval, že „chováš se, jako kráva" není totéž, co „jsi kráva".

Asi po týdnu jsme se opravdu náhodou potkali. Tak moc jsem se na tuhle chvilku těšil. Samozřejmě už měla úplně jiný účes. Ze svých zbylých vlasů si nechala udělat blonďaté copánky, k tomu si pořídila sluneční brýle lenonky a na sobě měla krásné letní květované šaty. Zůstal jsem stát jako přikovaný. Byla tak krásná!

Pozdravili jsme se. Bohužel to její ahoj bylo tak mrazivě chladné, že jsem věděl s naprostou jistotou, že je mezi námi doopravdy konec. Myslel jsem, že se z toho zblázním a nemohl jsem její ztrátu unést. Měl jsem pocit, že bez ní umřu. Nakonec jsem se rozhodl skočit z Nuseláku. Ale pak jsem rozhodnutí změnil. V noci jsem vylezl na střechu věžáku, ve kterém jsme bydleli. A tam…"

Muž se odmlčel, aby našel vhodná slova, a tak se ho dívka zeptala: „Co jste cítil, když jste lezl nahoru?"

„Nevím."

„Víte. Povídejte… všechny pocity."

„Já byl zoufalý. Asi i ublížený. A měl jsem na Anetu příšerný vztek a zároveň ji tak miloval."

„Proč jste měl vztek?“

„Protože to byla směšná příčina rozchodu. Protože nám nedala šanci. Nesnažila se dát. Ani milimetr mi nevyšla vstříc,“ rozčílil se při vzpomínání. Pak se trochu zklidnil a dodal: „Každopádně jsem neměl ani jeden prachmizerný důvod žít. Lépe řečeno jsem žádný neviděl. Když jsem byl v nejvyšším patře a po žebříku jsem lezl na střechu, přemýšlel jsem jen o tom, jestli se rozeběhnu, zavřu oči a skočím, nebo si stoupnu na okraj, roztáhnu ruce a zkusím letět. Zvolil jsem druhou možnost, protože ta první mi přišla zbabělá. A jak jsem tam stál, měl jsem rozpažené ruce, pode mnou bylo nějakých třicet metrů hloubky, najednou mě to uchvátilo. Ta výška, to mravenčení v nohou, ten rozhled, ta svoboda. Chodil jsem po úplném kraji a vychutnával si pocit naprosté volnosti násobený tím, že mi bylo jedno, jestli spadnu.

Na střechu jsem pak začal chodit pravidelně. Dokonce jsem si tajně udělal duplikáty klíčů od domu mého strýce a čas od času jsem chodil na střechu tam. Strýc byl správce takového dvojvěžáku v Hloubětíně, tak měl klíče i od střechy.

Když se mi o dva roky později naskytla možnost bydlet ve střešním bytě po dědovi, neváhal jsem ani vteřinu. Tady v centru Prahy domy a střechy navazují na sebe. Nádhera.

A to je důvod, proč jsme se dnes potkali.“

„Hm, zajímavý příběh,“ pochválila žena vypravěče, „a smím se zeptat? Našla se od té doby nějaká jiná, která Anetu ve vašem srdci předčila?“

„Upřímně? Nenašla. Pár románků jsem sice měl, ale kdyby Aneta zavolala, jestli nechci třeba na kafe, okamžitě půjdu. Jen pro tu miniaturní šanci, že bychom mohli náš vztah vrátit. Ale přemýšlet o tom je asi bezpředmětné. Zkrátka, moje ztracená femme fatale se jmenuje Aneta Melodie Wonka."

„A hrajete ještě divadlo?"

„Ne, už ne."

„Proč ne?"

Zamyslel se, ale nakonec raději řekl: „To už je jiný příběh. Teď jste s vyprávěním na řadě vy."